

kan ikke have Halvinvalider gaaende her, og at han kan gaa hen og finde Arbejde i andre Fag end sit eget, kan kun tænkes i forsvindende faa Tilfælde. Selv om Lægen siger om en Mand, at han kun er halvt uarbejdsdygtig, er Manden praktisk set helt uarbejdsdygtig, og jeg finder, at denne Ændring, selv om den vil blive ret kostbar for Arbejdsgiverne og Forsikrings-selskaberne, i og for sig er rimelig. Men det skal saa ogsaa erkendes af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 10de Kreds, at det er en væsentlig Fordel, som nok kan opveje det Tab, der naturligvis ligger i, at der skal gives Afkald paa Tillægsdag-pengene.

Der er et Par Enkeltheder i Lovfor-slaget, som jeg vil fremdrage. Der staar i § 3: „Retten til Dagpenge er betinget af, at Nedsættelse af Arbejdsevnen er til Stede. Dette anses at være Tilfældet, saa længe den tilskadekomne paa Grund af den ham overgaaede Beskadigelse ikke er i Stand til at genoptage sit tidligere Arbejde.“ Jeg tror ikke, at dette sidste Udtryk er heldigt, jeg tror, at det vilde bedre ramme Forslagsstillere Tanke, hvis der i Stedet for stod: et Arbejde af samme Art som hans tidligere Arbejde. Det skal jo dog ikke være afhængigt af den Tilfældighed, om han kan faa Arbejde hos sin tidligere Arbejdsgiver og ved ganske det samme Arbejde, det drejer sig kun om Arbejde af samme Art. I § 4, 2det Stykke, staar der en Regel, som Arbejderforsikringsraadet administrativt har gennemført. Det hedder nemlig der: „Hvor Tilfældet medfører blivende Nedsættelse af Arbejdsevnen, vedblive Dagpengene, for saa vidt Betingelserne for samme efter § 3 ere til Stede, at løbe, indtil Raadets Fastsættelse af Invaliditetserstatningen foreligger.“ Jeg har aldrig kunnet se Berettigelsen af denne administrative Afgørelse fra Arbejderforsikringsraadets Side, thi det er dog klart, at Dagpengene ere til for at erstatte Manden det Tab, som han lider, til han kommer i Arbejde igen, men det er ikke saa faa Tilfælde, som slutte med en ganske lille Invaliditet, f. Eks. en 5 pCts Invaliditet, som aldeles ikke forhindrer Manden i at faa Arbejde af samme Art som tidligere, men kun kan være ham en Gene under Arbejdet. Der er mangfoldige Tilfælde, hvor Invaliditeten bliver 5—8—10—15 pCt., og hvor Manden faktisk faar det samme Arbejde igen. Er det saa rimeligt, naar der f. Eks. er Tvivl til Stede om, hvilken Invaliditetserstatningen skal være, fordi det findes nødvendigt at ind-

hente ny Lægeattest, at der vedblivende skal betales den Mand Dagpenge, skønt han maaske for længst har kunnet optage sit Arbejde? Det afgørende maa i Virkeligheden være, om der er givet Attest for, at Manden paa ny er arbejdsdygtig. Hvor-naar Raadet saa fastsætter Invaliditetserstatningen, bliver en Sag for sig. I §§ 7 og 8 forekommer der mig at være en Anomali, idet Dagpengene skulle betales til den tilskadekomne ved hver Uges Udgang for den forløbne Uge, hvad der sikkert vil være en god Reform set fra Arbejdernes Synspunkt. Men hvorledes kan der saa i § 7 foreslaas, at Lægeerklæring kun skal fremsendes hver anden Uge? Det er dog en almindelig forsikringsmæssig Grundsætning, at Erstatning skal udbetales ifølge Bevis for, at der er en Erstatningsret hos den tilskadekomne, og det vil der ikke foreligge, naar Lægeerklæringen kun sendes ind hver anden Uge, medens Erstatningen skal udbetales hver Uge.

I § 9 andet Stykke have vi en Bestemmelse, der lyder saaledes: „Hvor Arbejdsgiveren vedbliver at yde Arbejderen den fulde Løn, uagtet denne ikke deltager i Arbejdet, er Arbejdsgiveren berettiget til derimod at oppebære de Arbejderen hos Forsikringsselskabet efter den tegnede Forsikring tilkommende Dagpenge.“ Det forekommer mig at være en meget uheldig og meget farlig Regel. En Hovedgrundsætning ved alt Forsikringsvæsen er denne, at den forsikrede skal have sit Tab erstattet, men han skal ikke have nogen Gevinst ved Forsikringen. Men her aabne vi virkelig Adgang for Arbejdsgiverne til en Gevinst, som jeg ikke kan se, de ere berettigede til. Der vil kunne komme ikke saa faa Tilfælde, hvor Arbejdsgiveren bliver interesseret i, at Skaden trækkes ud, og at den paagældende bliver ved at trække Dagpenge. Dette Tilfælde er paa ingen Maade udelukket.

Endelig have vi § 17, som angaar Lægeattesterne. Den Ordning, der her foreslaas, synes jeg vil være mindre rimelig. Jeg kan i den Henseende væsentlig slutte mig til de Udtalelser, der fremkom fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 10de Valgkreds (J. Jensen). Det er, forekommer det mig, rimeligt, at de Attester, som Forsikringsselskabet forlanger, betales af Forsikringsselskabet, at de Attester, som Arbejdsgiverne forlange, betales af Arbejdsgiverne, og at de Attester, som Arbejderforsikringsraadet forlanger, betales af det offentlige. Det forekommer mig